

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 652/2024
02.07.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Милене Рашић, председника већа, Татјане Вуковић, Светлане Томић Јокић, Бојане Пауновић и Александра Степановића, чланова већа, са саветником Ирином Ристић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Далибора Митића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Врању К.бр. 36/23 од 10.10.2023. године и Вишег суда у Врању 1Кж1.бр. 233/23 од 27.02.2024. године, у седници већа одржаној дана 02.07.2024. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Далибора Митића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Врању К.бр. 36/23 од 10.10.2023. године и Вишег суда у Врању 1Кж1.бр. 233/23 од 27.02.2024. године у односу на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у преосталом делу **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању К.бр. 36/23 од 10.10.2023. године окривљени АА оглашен је кривим због кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 1. КЗ, изречена му је условна осуда и то тако што му је утврђена казна затвора у трајању од 6 месеци и истовремено одређено да се наведена казна неће извршити уколико окривљени у року од 2 године од дана правноснажности пресуде не учини ново кривично дело. Према окривљеном је изречена мера безбедности обавезно лечење алкохоличара и одлучено је о трошковима кривичног поступка, а како је то ближе опредељено у изреци пресуде.

Пресудом Вишег суда у Врању 1Кж1.бр. 233/23 од 27.02.2024. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА и пресуда Основног суда у Врању К.бр. 36/23 од 10.10.2023. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА - адвокат Далибор Митић у смислу члана 485. став

1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни суд утврди да је дошло до повреде закона, побијане пресуде преиначи и окривљеног ослободи од оптужбе и досуди му трошкове одбране.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Врховном јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је, након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног је неоснован у односу на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, док је у преосталом делу недозвољен.

Указујући на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости истиче да се побијана правноснажна пресуда заснива на доказу на коме се према одредбама Законика о кривичном поступку не може заснивати. У вези са изнетим, бранилац наводи да је одредбом члана 419. став 1. ЗКП, прописано да суд заснива пресуду само на доказима који су изведени на главном претресу, а у конкретном случају, осуђујућа пресуда је заснована на извештају МУП РС, Управа криминалистичке полиције, Служба за примену посебних доказних радњи Сп.Пр. 1161/23 од 14.04.2023. године са ЦД у прилогу истог, извештају ПД „А1 Србија“ ДОО бр. 181/23 од 05.04.2023. године са ЦД у прилогу истог, а који докази су од стране суда проведени тако што је поступајући судија ван главног претреса донео решење К бр. 36/23 од 16.08.2023. године, којим је извршио увид у исте.

Изнетне наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Врховни суд је оценио као неосноване, из следећих разлога:

Из списка предмета – записника о главном претресу од 10.10.2023. године, произлази да је на сагласан предлог странака суд прочитао, поред осталог и извештај МУП РС, Управа криминалистичке полиције, Служба за примену посебних доказних радњи Сп.Пр. 1161/23 од 14.04.2023. године са ЦД у прилогу истог, извештај ПД „А1 Србија“ ДОО бр. 181/23 од 05.04.2023. године са ЦД у прилогу истог.

Стоји чињеница да је поступајући судија донео решење К бр. 36/23 од 16.08.2023. године, којим је одредио да се изврши увид у напред означене доказе, као и фотокопију тужбе коју је Центар за социјални рад у Врању поднео Основном суду у Врању против туженог АА дана 01.12.2022. године, али доношење наведеног решења није од утицаја на постојање повреде закона из из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, обзиром да су ти докази касније у току поступка изведени на главном претресу дана 10.10.2023. године.

Следствено изнетом, означени докази – извештај МУП РС, Управа криминалистичке полиције, Служба за примену посебних доказних радњи Сп.Пр.

1161/23 од 14.04.2023. године са ЦД у прилогу истог, извештај ПД „А1 Србија“ ДОО бр. 181/23 од 05.04.2023. године са ЦД у прилогу истог, су изведени као доказ на главном претресу.

Према томе, правноснажна пресуда се, на супрот наводима захтева, заснива на доказима изведеним на главном претресу – извештају МУП РС, Управа криминалистичке полиције, Служба за примену посебних доказних радњи Сп.Пр. 1161/23 од 14.04.2023. године са ЦД у прилогу истог, извештају ПД „А1 Србија“ ДОО бр. 181/23 од 05.04.2023. године са ЦД у прилогу истог, па је самим тим суд био овлашћен да цени и утврђује чињенице из наведених доказа, појединачно и у вези са осталим изведеним доказима, због чега је оцењен као неоснован навод захтева да је суд поступио супротно одредби члана 419. ЗКП и да је тиме на штету окривљеног повређен закон из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП.

У преосталом делу образложења захтева за заштиту законитости, бранилац окривљеног указује на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, наводима да нижестепени судови нису дали разлоге којим су то доказима утврдили да је окривљени у време извршења кривичног дела имао 2,09 промила у крви, односно да првостепени суд није образложио због чега је потребно да окривљени уплати на рачун ОЈТ у Врању износ од 15.508,00 динара, а што бранилац детаљније образлаже под тачкама Б и Г захтева. Такође, бранилац у поднетом захтеву указује и на повреду закона из члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП наводима да је изрека побијане пресуде неразумљива, а коју повреду детаљније образлаже под тачком В образложења захтева.

Како чланом 485. став 4. ЗКП, који прописује разлоге због којих окривљени односно његов бранилац, сходно правима која има у поступку у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП, могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека, због повреда закона из члана 438. став 1. тачка 11) и члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, Врховни суд је захтев браниоца окривљеног у овом делу оценио као недозвољен.

Из изнетих разлога, Врховни суд је, на основу члана 491. став 1. и члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Ирина Ристић, с.р.

Председник већа – судија
Милена Рашић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић